

opusdei.org

Meditacije: Velika subota

Razmišljanja za Veliku subotu. Teme su: nada obasjava Veliku subotu; oni koji prate Krista u njegovoj ostavljenosti; Marija nas tješi i jača u teškim trenucima.

27.03.2025.

- Nada obasjava Veliku subotu
- Oni koji prate Krista u njegovoj ostavljenosti

- Marija nas tješi i jača u teškim trenucima

MOGUĆE JE da Veliku subotu „najčešće zanemarimo u Vazmenom trodnevlju, nestrpljivi da prijeđemo od križa Velikoga petka do uskrsnog ‘Aleluja’.”[1] Kako se to ne bi dogodilo i nama, možemo se usredotočiti na žene koje su u svim trenucima bile uz našu Gospu. „Za njih je, kao i za nas, to bio najmračniji čas. Ali se u toj situaciji žene nisu dale ukočiti. Nisu se prepustile mračnim silama žaljenja i kajanja. Nisu se zatvorile u pesimizam. Nisu pobjegle od stvarnosti. Učinile su nešto jednostavno i izvanredno: u svojim su kućama pripremile mirise za Isusovo Tijelo... Ne znajući to, u tami te subote, te su žene pripremale zoru

‘prvoga dana u tjednu’, dana koji će promijeniti povijest.”[2]

Danas Krist počiva u grobu.
Prijateljske su ga ruke s ljubavlju položile ondje, nedaleko od Kalvarije, u grob koji je pripadao Josipu iz Arimateje. Gdje su apostoli? Evanđelja o tome ne govore ništa, ali možda su se u večernjim satima te subote vratili, jedan po jedan, u Gornju sobu, ondje gdje su se prije nekoliko dana okupili s Učiteljem. Kako su im sada bile turobne misli! Izdali su Isusa. Njihovo malodušje vjerojatno je bilo toliko da su možda i pomišljali sve napustiti i vratiti se onome što je bilo prije, kao da su posljednje tri godine bile tek san.

Ipak, „u tišini Velike subote, ispunjenoj Božjom ljubavlju bez granica, mi čekamo zoru trećega dana, zoru Božje pobjede ljubavi, svjetlost koja omogućuje očima srca drukčiji pogled na život, na

poteškoće i trpljenje. Nada obasjava naše neuspjehe, razočaranja i gorčinu, koje nam se katkad čine kao potpuni krah svega.”[3]

UPADA U OČI različita reakcija svetih žena; one su ostale vjerne do kraja. Pozorno su promatrale tijek događaja kako bi, nakon obveznoga subotnjeg počinka, mogle doći i dovršiti pomazanje Isusova Tijela. Njihovo je malodušje razumljivo: ni apostoli ni one još nisu bili svjedoci Kristova uskrsnuća. Usprkos svemu, ne žele propustiti tu posljednju uslugu. Njihova je ljubav jača od smrti.

Hrabrost Josipa iz Arimateje i Nikodema također nam je uzor. „Kad je nastupila osamljenost, opći otpad i prezir, oni se očituju njegovim učenicima. I ja želim skupa s njima”, govorio je sveti Josemaría, „doći na

podnožje Križa; gorljivom ljubavlju
ću se priljubiti uz hladno Tijelo, uz
mrtvoga Krista, pokorom i
mrtvljenjem skinut ću Ga s Križa...
zavit ću Ga u novu plahtu svoga
čistoga života, pohranit ću Ga u svoje
srce i neka ostane u njemu skriven
kao u živoj stijeni, odakle mi Ga nitko
neće oteti!”[4] Ništa ne mogu dobiti,
sve mogu izgubiti, ali ipak žele
iskazati Isusu svoju privrženost.

Ipak, Velika subota zasigurno nije
bila tužan dan za našu Gospu, iako je
bila vrlo bolan. Vjera, nada i
najnježnija ljubav prema Božanskom
Sinu dale su joj mir, omogućujući joj
da s tihim iščekivanjem očekuje
uskrснуće. Marija se sigurno sjećala i
posljednjih Isusovih riječi: „Ženo, evo
ti sina!” (Iv 19,26). Ona je već tada
započela djelovati u svojem
majčinstvu prema muškarcima i
ženama koji su slijedili Krista od
početka. Gospa je nastojala probuditi
vjeru i nadu apostola, podsjećajući ih

na riječi koje su nedavno čuli s
Gospodinovih usana: „Izrugat će ga,
pljuvat će na nj, bičevati ga i
pogubiti, ali će on nakon tri dana
uskrsnuti.” (usp. *Mk* 10,34).

Gospodin je govorio vrlo jasno kako
bi se, kada dođe vrijeme nevolje,
čvrsto oslonili na njegovu riječ u
vjeri. Uz bolno sjećanje na Kristova
trpljenja, Marijino je majčinsko srce
moglo osjetiti i veliko olakšanje jer je
sve dovršeno: „Djelo našeg
Otkupljenja je dovršeno. Sada smo
mi djeca Božja, jer je Isus za nas
umro i njegova smrt nas je
otkupila.”[5]

UZ NAŠU GOSPU, u svjetlu njezine
nade, u srcima svakog od apostola
ponovno je mogla zaiskriti vjera: „Što
ako je sve to istina?”, možda su
razmišljali. „Što ako je Isus doista

uskrsnuo, kao što je obećao?” Nekada su svi bili okupljeni oko Sina. Sada žele biti blizu Njegove Majke. Marija je možda i poslala nekoga da potraži one koji se još nisu pojavili. Možda je posebno mislila na Tomu, želeći ohrabriti njegovo srce puno straha. U času kušnje svi su htjeli poći Mariji, a „s njom je tako lako.”[6]

Želimo u njezinoj vjeri pronaći uporište za svoju: posebno kada nam je teško, kada dođu trenuci tame. Sveti Bernard nas, iz svojega iskustva, uvjerava: „Ako zapušu vjetrovi iskušenja, ako se spotakneš o kamenje nevolja, pogledaj Zvijezdu, zazovi Mariju.”[7] Bog hoće da nam ona bude zagovornica i Majka, siguran put da opet pronađemo svjetlo usred tmine.

Oni koji se utječu moćnom zagovoru naše Gospe znaju da se nikada nije čulo da je ikoga zapustila, ma koliko težak bio trenutak ili velika

zbunjenost u duši. I možemo reći Isusu: „Unatoč žalosti koju u sebi možda nosimo, osjećamo da moramo gajiti nadu, jer s Tobom Križ procvjeta u Uskrsnuće; jer Ti si s nama u tami naših noći, Ti si sigurnost u našim nesigurnostima, riječ u našim šutnjama i nitko nam ne može oduzeti Tvoju ljubav prema nama.”[8] U blizini Marije, Majke nade, naša će se vjera u zasluge njezina Sina, Isusa, ponovno učvrstiti.

[1] Papa Franjo, Homilija, 11. travnja 2020.

[2] Ibid.

[3] Benedikt XVI., Obraćanje na kraju Križnog puta, 2. travnja 2010.

[4] Sveti Josemaría, *Križni put*, 14. postaja, 1.

[5] Sveti Josemaría, *Križni put*, 14. postaja.

[6] Sveti Josemaría, *Put*, br. 513.

[7] Sveti Bernard, *Homiliae super „Missus est”*, 2, 17.

[8] Papa Franjo, Homilija, 11. travnja 2020.

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/hr-hr/article/
meditacije-velika-subota/](https://dev.opusdei.org/hr-hr/article/meditacije-velika-subota/) (5.08.2025.)